

Gece Yarısı Ayak İzleri

Yavuz DEMİRKIRAN

Gece Yarısı Ayak İzleri

Yavuz DEMİRKİRAN

Fısıldayan bir ormanın kıyısındaki şirin bir köyde sabahlar sıcak ekmek ve neşeli kuş cıvıltılarıyla başlardı. Ama son zamanlarda meydanda tuhaf bir şey belirmeye başlamıştı. Arnavut kaldırımlarının üzerine kocaman ayak izleri basılmıştı, her biri bir araba tekerleği kadar büyüktü. Kimse bunları kimin yaptığını bilmiyordu ve kimse bu ziyaretçiyi hiç görmemişti. Güneş doğmadan köy fısıltılarla çalkalanıyordu.

Ben sekiz yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, dağınık koyu kahverengi saçları ve meraklı iri yeşil gözleri vardı. Hardal sarısı bir kazak, mavi şort ve kırmızı çizmeler giyiyor, defteri için küçük bir bez çanta taşıyordu. Herkes izlere şaşkınlıkla bakarken Ben diz çöküp onları inceledi. 'Büyükler,' diye mırıldandı, 'ama korkutucu değiller.' Birini parmağıyla çizdi ve merak etti.

Kahvaltıda Milla çitin üzerinden eğildi. Dokuz yaşındaydı, yaşına göre uzundu, siyah saçları iki topuz yapılmıştı ve bir kulağının arkasına papatya sıkıştırmıştı. 'Kardeşim bunun dev pençeli bir canavar olduğunu söylüyor!' dedi, gözleri kocaman açılmıştı. Ben başını salladı. 'Canavarlar düzgün ayak izleri bırakmaz,' dedi. 'Bunlar sadece ayaklar. Büyük, yumuşak ayaklar.' Milla yine de ürperdi.

Nine, sallanan sandalyesinden dinliyordu, lavanta rengi şalı omuzlarına sarılmıştı. Gümüş saçları düzgün bir topuz yapılmıştı ve yuvarlak gözlükleri ışığı yakalıyordu. 'Ben,' dedi yumuşak bir sesle, 'korku en hızlı kimse soru sormadığında büyür. Gerçeği istiyorsan gidip onu aramalısın.' Ben başını salladı. O gece ayak izlerini takip etmeye karar verdi.

Köy karanlık ve sessizleşti. Ben kırmızı çizmelerini giydi, defterini çantasına koydu ve dışarı süzüldü. Ayak izleri ay ışığında hafifçe parlıyor, fırının önünden, çeşmenin yanından geçip yaşlı meşe ağacına doğru gidiyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ama merakı daha güçlüydü. Adım adım izleri gölgelerin içine doğru takip etti.

Meydanın kenarında Ben hafif bir hışırtı duydu. Bir fıçının arkasından baktı ve nefesi kesildi. Orada devasa bir yaratık duruyordu, üç metre boyundaydı, yumuşak yosun yeşili tüyleri ve kocaman yumuşak ayakları vardı. Yuvarlak kehribar gözleri yavaşça kırıldı ve uzun sarkık kulakları seğirdi. Göğsünde örgü bir çanta taşıyordu. Ben donakaldı ama yaratık kükremezdi. Sadece eğildi.

Yaratık düşmüş bir dalı aldı ve çantasına koydu. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Sessizce hareket ediyor, giderken sokakları düzenliyordu. Ben yeşil gözleri kocaman açılmış bir halde izledi. 'Sen canavar değilsin,' diye fısıldadı. Yaratık şaşkınlıkla başını kaldırdı. 'Hayır,' dedi yumuşak bir sesle, 'ben sadece her şeyi düzenli tutmayı severim.' Sesi sıcak ve nazikti.

Ben fiçının arkasından çıktı. 'Benim adım Ben,' dedi. Yaratık başını yana eğdi. 'Bana Moss derler,' diye yanıtladı. 'Gece gelirim çünkü utangacım. Köy çok güzel ve ben yardım etmek istiyorum.' Ben gülümsedi. 'Dal topluyorsun,' dedi. 'Bu çok nazikçe.' Moss başını salladı. 'Kimsenin takılıp düşmesini istemiyorum,' dedi.

Ben defterini açtı ve Moss'un hızlı bir çizimini yaptı. 'Köye anlatabilirim,' dedi. 'Senin korkutucu olduğunu düşünüyorlar ama değilsin.' Moss'un kulakları sarktı. 'Ya sana inanmazlarsa?' diye sordu. Ben bir an düşündü. 'O zaman onlara gösteririm,' dedi. 'Ama önce, dal toplamana yardım edebilir miyim?' Moss'un kehribar gözleri parladı.

Ben ve Moss birlikte köyün içinden geçtiler. Ben ince dalları topladı, Moss ağır dalları taşıdı. Ay ışığı altında sessizce çalıştılar ve meydan düzenli ve tertemiz oldu. 'Hiç yardımcım olmamıştı,' dedi Moss mutlulukla. Ben sırtıttı. 'Ben de senin gibi bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştım,' diye yanıtladı. 'Yarın arkadaşlarımı getireceğim.' Moss başını salladı, biraz gergin ama umutluydu.

Ertesi sabah Ben Milla'nın evine koştı. 'Onu gördüm!' dedi. 'O bir canavar değil. Moss adında nazik bir yaratık ve sokaklarımızı temiz tutmak için düşen dalları topluyor.' Milla'nın gözleri kocaman açıldı. 'Gerçekten mi?' dedi. 'O zaman korkutucu hikâyeler yanlıştı.' Ben başını salladı. 'Herkes anlatmama yardım eder misin?' Milla aralıklı dişleriyle gülümsedi. 'Elbette!'

Ben ve Milla Ben'in defteriyle meydanda durdular. Köylülere çizimi gösterdiler ve onlara Moss'u anlattılar. İlk başta insanlar şaşkınlıkla nefes aldılar ama Nine söz aldı. 'Ben korku yaymak yerine sorular sordu,' dedi. 'Bu her zaman daha cesur bir seçimdir.' Köylüler düzenli, tertemiz meydana baktılar. Yavaş yavaş gülümsemeye başladılar.

O akşam bütün köy meydanda toplandı. Fenerler ve elma sepetleri taşıyorlardı. Moss gölgelerin kenarında görüldüğünde herkes sakin kaldı. Milla öne çıktı ve el salladı. 'Merhaba, Moss!' diye seslendi. 'Sokaklarımızı temiz tuttuğun için teşekkürler!' Moss'un kulakları dikildi ve kehribar gözleri şaşkınlık ve sevinçle parladı.

Moss meydana yürüdü, kocaman yumuşak ayakları hafifçe yere vuruyordu. Köylüler el salladı ve elma ikram etti. 'Korktuğumuz için özür dileriz,' dedi fırıncı. Moss geniş, dostça gülümsemesiyle gülümsedi. 'Anlıyorum,' dedi. 'Ben de utangacım.' Ben Moss'un yanında durdu, yeşil gözleri parlak. 'Artık herkes gerçeği biliyor,' dedi. 'Merak ve iyilik korkudan daha iyidir.'

O geceden sonra Moss köyün gece dostu oldu. Her akşam düşen dalları topladı ve her sabah köylüler düzenli bir meydan buldu. Çocuklar küçük teşekkür notları bıraktı ve Milla Moss'un kulağının arkasında papatyayla resimlerini çizdi. Nine, 'Açık bir kalple sorulan bir soru korkuyu dostluğa dönüştürebilir,' dedi. Bütün köy hemfikirdi.

Ve böylece gece yarısı ayak izlerinin gizemi çözüldü. Ben meraklı ve nazik olmanın gerçeği keşfetmenin her zaman en iyi yolu olduğunu öğrendi. Köy yardımsever dostlarına el sallayıp selam vermeyi öğrendi ve Moss artık gölgelerde saklanmıyordu. Her gece kocaman yumuşak ayakları nazik izler bırakıyor ve her sabah köy gülümsüyordu.